

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/158/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8816897783
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8816897783.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatory Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598 proti žalovanému: U. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. N. XX, o zaplatenie sumy 1.176 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 11Csp/6/2016-34 zo dňa 29.05.2017 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a vyslovil, že žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.176 eur s príslušenstvom. Nárok odôvodňoval zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 15.06.2009, ktorou žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 600 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s poplatkom celkom vo výške 1.176 eur. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a vzniesol aj námietku premičania.

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 39, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1 až 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 106 ods. 1, 2, § 112 a § 420 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka s poukazom aj na § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, citujúc § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch zistil, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 15.06.2009 zmluvu o úvere, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému úver vo výške 600 eur. Tento sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s poplatkom vo výške 576 eur, teda vo výške 1176 eur v 12-tich mesačných splátkach po 98 eur, počnúc dňom 17.08.2009. Podľa bodu 13 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a dve tretiny poplatku predstavujú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou.

3. Z trestného rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 2T/11/2012-241, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 06.02.2012 vyplýva, že súd uznal žalovaného za vinného zo spáchania prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 TZ a odkázal žalobcu ako poškodeného so svojím nárokom na náhradu spôsobenej škody na občianske súdne konanie. Rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 06.02.2012. Žalobca si rozsudok prevzal dňa 12.03.2012.

4. Súd prvej inštancie vyhodnotil zmluvu uzavretú medzi stranami sporu za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom konštatoval, že takýto výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých

podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, aplikoval na ňu ustanovenia Občianskeho zákonníka.

5. Prvoinštančný súd z vyššie uvedeného zistil, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá zmluva o úvere dňa 15.06.2009. Na základe predmetnej zmluvy poskytol žalobca žalovanému úver vo výške 600 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s poplatkom vo výške 576 eur, spolu vo výške 1176 eur v 12-tich mesačných splátkach po 98 eur, počnúc dňom 17.08.2009. Trestným rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 2T/11/2012-241, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 06.02.2012, súd uznal žalovaného za vinného z prečinu úverového podvodu, pričom žalobca bol odkázaný s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 06.02.2012. Poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu, pričom návrh musí poškodený uplatniť najneskoršie do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje. Adhézne konanie prebieha v rámci trestného konania zároveň s rozhodovaním o vine obžalovaného. Pri rozhodovaní o náhrade škody poškodeného voči obvinenému súd aplikuje ohľadom tohto nároku spravidla ustanovenia občianskeho hmotného práva, vrátane ustanovení o náhrade škody, premlčaní, nevynímajúc ustanovenia právneho poriadku o ochrane spotrebiteľa. V predmetnej veci má nárok na náhradu škody žalobcu základ v spotrebiteľskej zmluve. Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, pričom spotrebiteľ úver prijíma na spotrebu. Teda ide o typicky občiansko-právny vzťah. Spotrebiteľský úver je jeden z najfrekvencovanejších občianskoprávných vzťahov. V súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov (premlčanie, odstúpenie od zmluvy) na tieto vzťahy je potrebné aplikovať právnu úpravu o občianskych právach, nie podnikateľské právo.

6. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SSR z 22.12.1983, sp. zn. 5 Cz 27/83, R 29/1985 uviedol, že ak poškodený uplatnil v trestnom konaní nárok na náhradu škody spôsobenej mu trestným činom a v tomto začatom konaní riadne pokračoval, premlčacia lehota sa zastaví a v priebehu tohto konania neplynie. Po skončení trestného konania, v ktorom nedošlo k uloženiu povinnosti nahradiť uplatnenú škodu a poškodený bol vyrozumený o skončení stíhania, beh premlčacej doby pokračuje (R 31/1974).

7. Ďalej uviedol, že rozsudok (vo veci sp. zn. 2T/11/2012, poznámka odvolacieho súdu) nadobudol právoplatnosť dňa 06.02.2012. Žalobca získal nepochybne vedomosť o osobe škodcu a rozsahu škody najneskôr v priebehu trestného konania, v ktorom vystupoval ako poškodený s uplatneným nárokom. Po právoplatnosti trestného rozsudku dňa 06.02.2012 mal žalobca riadne pokračovať v uplatnenom nároku na náhradu škody. Dobu, po ktorú bol žalobca nečinný rozhodne nemožno považovať za primeranú, a preto takéto konanie, resp. nečinnosť poškodeného nemožno považovať za riadne pokračovanie v konaní. Po skončení trestného konania, odkázaním poškodeného na občiansko-právne konanie pokračovalo plynutie premlčacej doby. Dvojročná subjektívna premlčacia doba podľa § 112 Občianskeho zákonníka tak v predmetnej veci začala plynúť najneskôr dňa 07.02.2012 a uplynula dňa 07.02.2014. Keďže žalobca podal žalobu o náhradu škody na súde až dňa 04.07.2016, urobil tak až po uplynutí premlčacej doby. Nárok žalobcu na náhradu škody proti žalovanému tak prvoinštančný súd považoval za premlčaný, preto ho v celom rozsahu zamietol aj s poukazom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného. Súd je povinný na námietku premlčania prihliadať v danom prípade aj ex offa pretože ide o spotrebiteľskú zmluvu. Pokiaľ ide o aplikáciu subjektívnej dvojročnej premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka na daný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy uviedol, že prednosť majú osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva, vrátane ustanovení § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka. Dualistický systém záväzkového práva (dve kúpne zmluvy, dvojaká úprava premlčania, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy a pod.) v našom právnom poriadku síce dlhodobo funguje, avšak niet rozumného dôvodu na skonštatovanie, že na premlčanie v spotrebiteľsko-právnej, a teda typickej občianskoprávnej veci má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi podnikateľmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre nepodnikateľov výhodnejšia.

8. V danom prípade má nárok na náhradu škody základ v spotrebiteľskej zmluve so žalovaným a uprednostnenie Obchodného zákonníka by malo na spotrebiteľa nepriaznivé následky hraničiace až s neprístupnosťou k občianskym právam, ktoré priznáva Občiansky zákonník na rozdiel od

Obchodného zákonníka. Poukázal v tejto súvislosti aj na rozhodnutie NS SR zo dňa 24.06.2013, sp. zn. 4Obdo/45/2012.

9. V závere upriamil pozornosť aj na tú skutočnosť, že ak by nešlo o premlčaný nárok, súd by musel skúmať aj požadovanú výšku škody z dôvodu, že predmetná spotrebiteľská zmluva, od ktorej si žalobca nárok na náhradu škody odvodzuje, nespĺňa všetky zákonom požadované náležitosti. Tiež uviedol, že z pripojeného spisu sp. zn. 11C/531/2013 zistil, že žalobca špekulatívne pohľadávku, ktorú si uplatnil v tomto konaní a ktorá bola zabezpečená zmenkou, túto rubopisom previedol na spoločnosť CD Consulting. Aj v uvedenom konaní bola žaloba právoplatne zamietnutá.

10. S poukazom na zákon o spotrebiteľských úveroch skonštatoval, že v zmysle § 11 ods. 1 úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve chýbajú náležitosti, pričom obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je okrem iného aj údaj o konečnej splatnosti úveru, o počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ročnej percentuálnej miery nákladov a ročnej úrokovej sadzby. Absencia uvedených náležitostí nespôsobuje neplatnosť úverovej zmluvy, avšak poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

11. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP. V konaní úspešný žalovaný by mal nárok na náhradu trov konania, no keďže si trovy neuplatnil a z obsahu spisu nevyplýva, aby mu nejaké trovy vznikli, súd mu ich náhradu nepriznal.

12. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. V odvolaní namietal, že v konaní došlo k vadám v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP tým, že súd rozsudok nedostatočne odôvodnil, čím odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K zmluve o úvere uviedol, že odmieta postavenie žalovaného ako spotrebiteľa. V zmluve o úvere strany dohodli, že ich právny vzťah sa bude spravovať Obchodným zákonníkom a že žalovaný využije poskytnuté finančné prostriedky na účel zamestnania. Žalovaný pritom vyhlásil, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom zmluvy, vrátane všeobecných podmienok poskytnutia úveru. Súdna prax použitia Obchodného zákonníka určila nezávisle na dohode strán v prípade sporov so zabezpečením záväzkov zo zmluvy o úvere, ako aj vydania bezdôvodného obohatenia z neplatnej zmluvy o úvere. Vzťah Obchodného a Občianskeho zákonníka je založený na subsidiárnom základe. V ďalšom sa zaoberal vzájomným vzťahom Obchodného a Občianskeho zákonníka. Keďže zmluvu o úvere nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, preto nie je namieste vzťahov naň výlučné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Tiež uviedol, že zákon v čase uzatvorenia zmluvy o úvere nestanovuje maximálne možnú prípustnú výšku odplaty. Pokiaľ bola spotrebiteľovi poskytnutá pôžička alebo úver na základe zmluvy uzavretej do 31.05.2014, obmedzenie výšky odplaty sa nemôže aplikovať. Regulácia odplaty sa riadi § 53 ods. 6 OZ. Tiež uviedol, že na peňažnom trhu boli v čase poskytnutia úveru stovky iných subjektov poskytujúcich úvery. Klient uzatvoril zmluvu so spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s.r.o. slobodne, vážne, zrozumiteľne, nie vtiesni ani za nápadom nevýhodných podmienok, čo potvrdil svojim podpisom.

13. Odvolateľ zaujal svoje stanovisko aj k premlčaniu s poukazom na ust. § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za 10 rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Poukázal na rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 06.02.2012, č.k. 2T/11/2012, ktorým bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie. Z uvedeného vyplýva, že nárok nie je premlčaný. Poukázal na ust. § 106 ods. 2 OZ. Z uvedeného rozsudku vyplýva, že k udalosti došlo dňa 15.06.2009, teda nárok bol uplatnený v premlčacej dobe. Navrhol preto napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

14. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

15. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia ústneho pojednávania (§ 385 CSP a

contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 09.03.2018 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

16. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím dôvodom v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP dopĺňa nasledovné.

17. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku správne zistil skutkový stav, správne vec právne posúdil a rozhodnutie náležite odôvodnil. Pritom v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS/78/05).

18. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k správnym skutkovým zisteniam. Dôkazy dôsledne vyhodnotil jednotlivo aj vo vzájomnej súvislosti a tak dospel k správnym skutkovým zisteniam, aplikujúc pravidla formálnej logiky.

19. Nie je možné súhlasiť ani s tvrdením odvolateľa, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri uznesenie NS SR z 27.06.2011, sp. zn. 7Cdo/7/2010).

20. Nedôvodná je odvolacia námietka žalobcu, týkajúca sa posúdenia žalovaného ako spotrebiteľa z dôvodu, že na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXX uzavretej so žalobcom zo dňa 15.06.2009, bol úver poskytnutý v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka s tým, že všetky právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Z uvedeného odvolateľ vyvodil, že predmetnú zmluvu nie je možné považovať za spotrebiteľskú. Žalovaný uviedol, že poskytnuté finančné prostriedky využije na účel zamestnania. Poukázal na to, že zmluva o úvere sa aj bez ohľadu na dohodu zmluvných strán riadi Obchodným zákonníkom. Občiansky zákonník je možné aplikovať iba subsidiárne. Podľa žalovaného nebolo preto správne, ak súd prvej inštancie na predmetný právny vzťah aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka.

21. K vyhodnoteniu premlčania súdom prvej inštancie uviedol, že nárok nie je premlčaný, nakoľko Okresný súd Vranov nad Topľou rozsudkom zo dňa 06.02.2012 ich odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie, a to rozsudkom sp. zn. 2T/11/2012 zo dňa 06.02.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 06.02.2012. S poukazom na § 106 ods. 2 OZ nie je preto ich nárok premlčaný, lebo k udalosti došlo 15.06.2009 a právo na náhradu škody sa premlčuje v desaťročnej lehote. Domáha sa tak zaplatenia sumy 1.176 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody, a to z dôvodu, že rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 2T/11/2012 zo dňa 06.02.2012 bol uznaný žalovaný vinným zo spáchania prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona a podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku bol odkázaný žalobca ako poškodený so svojim nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 06.02.2012 a vykonateľnosť 06.02.2012. Navrhol preto napadnutý rozsudok zrušiť v zmysle § 389 CSP a v zmysle § 391 CSP vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. K uvedeným odvolacím dôvodom odvolací súd uvádza, že z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný skutočne bol rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 2T/11/2012-241 zo dňa 06.02.2012 uznaný vinným zo spáchania prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona, a to preto, že dňa 15.06.2011 vo Vranove nad Topľou uzatvoril so spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom v Bratislave úverovú zmluvu č. XXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 600 eur a ktorý sa zaviazal splatiť s poplatkom vo výške 586 eur, 12-timi mesačnými splátkami po 98 eur, počnúc 17.08.2009, čo po vyplatení úveru už neurobil, splátky riadne nesplácal, pričom do žiadosti o poskytnutie úveru uviedol nepravdivé údaje o výške a druhu mesačných výdavkov, ktoré zamlčal a zamlčal aj skôr uzavreté úverové zmluvy, čím spôsobil škodu vo výške 1.176 eur. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 06.02.2012. Poškodená spoločnosť

POHOTOVOST', s.r.o. so sídlom v Bratislave bola s nárokom na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie.

23. Z vykonaného dokazovania teda jednoznačne vyplynulo, že strany sporu dňa 15.06.2009 uzavreli Zmluvu o úvere č. XXXXXXXX, na základe ktorej veriteľ - žalobca poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 600 eur, ktorým sa zaviazal úver vrátiť spolu s poplatkom vo výške 576 eur, teda spolu vo výške 1.176 eur v 12-tich mesačných splátkach po 98 eur, a to počnúc dňom 17.08.2009. Na zmluve je uvedené, že je uzavretá podľa § 497 Obchodného zákonníka a nasl.

24. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie má za to, že žalobca pri uzatváraní predmetnej úverovej zmluvy vystupoval ako dodávateľ a žalovaný ako spotrebiteľ, lebo nebolo preukázané, aby konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Správne preto súd prvej inštancie podrobil vzniknutý záväzkovo-právny vzťah medzi stranami sporu súdnej kontrole z hľadiska kontextu spotrebiteľského práva, a teda použil ustanovenia Občianskeho zákonníka na posúdenie otázok týkajúcich sa okrem iného aj premlčania. Ani to, že žalovaný sa dopustil spáchania trestného činu, za ktorý bol uznaný vinným, nemení charakter zmluvného vzťahu medzi stranami sporu. Navyše súd rozhodujúci o nároku na náhradu škody nie je viazaný rozsahom a výškou škody zistenou v trestnom konaní. V tejto súvislosti súd prvej inštancie správne vyhodnotil uplatnený nárok ako nárok na náhradu škody spôsobenej trestným činom. Rovnako správne vyhodnotil, že nárok žalobcu je premlčaný, a to v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe počítanej odo dňa právoplatnosti rozsudku, ktorým bol žalovaný uznaný vinným z prečinu úverového podvodu v súvislosti s predmetnou úverovou zmluvou. Žalobca totiž najneskôr uvedeným dňom mal vedomosť o tom, že mu vznikla škoda, a to, kto za ňu zodpovedá. Keďže rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 06.02.2012, dvojročná premlčacia lehota uplynula dňom 06.02.2014. Žaloba v predmetnej veci bola súdu prvej inštancie doručená až 04.07.2016, teda dávno po uplynutí subjektívnej premlčacej doby. Je tiež nutné zdôrazniť, že súd prvej inštancie prihliadal na premlčanie aj z dôvodu, že premlčanie bolo namietané žalovaným. Aplikoval síce aj ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, a to ešte v čase, keď uvedené ustanovenie bolo platné a účinné, lebo až následne v januári roku 2018 Ústavný súd SR uvedené ustanovenie vyhlásil za protiústavné. V čase rozhodovania súdom prvej inštancie bolo ust. § 5b citovaného zákona platným a účinným ustanovením, preto z dôvodu právnej istoty aj keby žalovaný premlčanie nenamietal, čo namietal, mohol súd nárok vyhodnotiť ako premlčaný. Odvolací súd už len uvádza, že nebolo preto možné priznať žalobcovi po uplynutí premlčacej subjektívnej doby jeho nárok, aj keď bol uplatnený v rámci objektívnej premlčacej doby. Subjektívna premlčacia doba žalobcovi totiž márne uplynula. V danej veci nemohla byť aplikovaná 10 ročná objektívna premlčacia doba, lebo na jej aplikáciu neboli splnené podmienky, nakoľko žalobcovi márne uplynula subjektívna lehota.

25. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil, a to aj čo do správneho výroku o trovách konania.

26. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté odvolacím súdom postupom podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto mu nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ale zo spisu mu nevyplývajú žiadne trovy odvolacieho konania, nakoľko v odvolacom konaní nebol aktívny. Preto o trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté tak, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania priznaný nebol.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.